

Alsjeblieft, een
sinterklaasverhaal
van Marcel Heunks

Kijk voor meer sinterklaasverhalen op sinterklaasverhalen.nl

Strooipiet en de reuzepepernoot

‘Ik ben het he-le-maal zat,’ riep de strooi Piet terwijl hij zijn armen losgooide.

Hij kwam terug in het grote pietenhuis en achter hem aan kwamen twee cadeautjespieten. Sinterklaas bracht samen met Paarden Piet Ozosnel naar de stal. Ze hadden net een bezoek gebracht aan een voetbalvereniging.

Huis Piet keek hem verbaasd aan. Ondertussen deelde hij warme thee met speculaas uit.

‘Ja, nu kijk je wel zo, maar ik kan haast die beker niet vasthouden.’

‘Omdat...?’ vroeg Huis Piet voorzichtig.

‘Omdat ik steeds maar aan het strooien ben. Dan weer een hand pepernoten hierheen. Dan weer een zwaai met pepernoten daarheen. Weet je wel wat dat met je armen doet?’ Strooi Piet wreef nog eens extra over zijn bovenarm en trok er een gezicht bij alsof het heel erg zeer deed.

‘Maar, eh, daar heb je toch pietengym voor?’ vroeg Huis Piet nog voorzichtiger.

‘Die pietengym van ons is vooral bedoeld voor klimmen en klauteren. Daken, regenpijpen, muurtjes, alles komt voorbij, maar voor een goede strooizwaai is geen ruimte. Altijd als ik dat vraag is precies de tijd voorbij. Zelfs al vraag ik het aan het begin,’ mopperde Strooi Piet. En hij was nog niet klaar. ‘De grote gympiet was vroeger zelf een cadeautjes Piet. Dat vak verstaat ie wel. Maar van strooien heeft hij geen kaas gegeten. En dan heb ik het nog maar niet eens over precisiestrooien.’

De cadeautjespieten hadden intussen hun thee en speculaas op. Ze schudden hun hoofd en mompelden: ‘Wij gaan even tukken. Later.’

‘Ja, ga maar,’ riep Strooi Piet ze achterna. ‘Laat me maar alleen. Jullie hebben makkelijk praten. Even graaien in die zak en hup daar is weer een cadeautje. Lekker makkelijk.’

‘Misschien moet je even gaan liggen,’ stelde Huis Piet voor.

‘Nee,’ riep Strooi Piet en boos deed hij zijn armen over elkaar. ‘Een warm bad dan?’

‘Nee, ook niet.’

‘Nog een kopje thee misschien.’

‘Nee, ik moet jouw stomme thee niet.’

‘Nou, als het zo moet, zoek je het maar uit.’ Beledigd liep Hoofdpiet weg.

Strooi Piet stond nog even in zijn eentje te mokken toen Sinterklaas binnenkwam. ‘Gelukkig staat Ozosnel lekker op stal met verse stro en heerlijke haver. Ik lust nu ook wel wat.’ Hij stootte Strooi Piet zachtjes tegen zijn bovenarm. ‘Weet jij waar Huispiet heen is met de thee?’

‘Auw. En geen idee, Sint,’ antwoordde hij bot.

‘Zeg, wat is er met jou aan de hand,’ vroeg Sinterklaas met opgetrokken wenkbrauwen.

Strooi Piet vertelde het hele verhaal, wreef nog eens over zijn arm en deed allerlei zwaai-bewegingen voor. Eerste een kleine zwaai, maar daarna werden ze steeds groter. Sinterklaas deinsde even achteruit.

‘Hmmm,’ peinsde Sinterklaas. Hij streek met zijn hand over zijn baard van boven naar beneden. ‘Is het een idee dat je met Koekenbakkerspiet gaat praten? Hij is expert in pepernoten bakken en misschien kan hij wel lichtere bakken?’

Het gezicht van strooi Piet klaarde op. ‘Dat is een goed idee, Sinterklaas. Ik ga gelijk naar hem toe.’ En terwijl hij wegliep keek hij nog even achterom: ‘Sorry, ik zo onaardig deed Sinterklaas.’

Sinterklaas stak zijn hand op ten teken dat het goed was en mompelde: ‘Als dat maar goed gaat. Nou, eerst maar eens een warme kop thee en een stuk speculaas,’ en hij riep Huispiet.

‘Tja,’ zei Koekenbakkerspiet fronsend, ‘daar zeg je me zo wat. Weet je wat het is? Ik heb alle ingrediënten nodig om de lekkerste pepernoten van Nederland te maken. Ik kan niks weglaten.’

‘Nee, nee, dat snap ik wel, maar kun je de pepernoten niet laten rijzen, zodat ze groter, maar ook lichter worden?’

‘Hmmm,’ peinsde Koekenbakkerspiet. ‘Lichter kunnen ze niet, maar misschien wel groter.’

‘Maar dan doet mijn arm nog veel zeerder,’ protesteerde Strooi Piet.

‘Niet als je minder hoeft te strooien,’ zei Koekenbakkerspiet geheimzinnig. ‘Kom vanavond terug, dan heb ik wel wat voor je. Maar nu mijn keuken uit. Ik moet nadenken en wat dingen uitproberen.’ Koekenbakkerspiet duwde Strooi Piet zachtjes naar de uitgang. Tevreden ging Strooi Piet naar de pietenkamer. Hij ging net als de cadeautjespieten ook even liggen en hij droomde van een pijnloze strooi arm.

‘En, is het gelukt?’ vroeg Strooi Piet verwachtingsvol aan Koekenbakkerspiet.

‘Kom maar mee,’ antwoordde Koekenbakkerspiet met een knipoog. ‘Dit gaat je wel bevallen.’

Ze liepen door de keuken naar een plekje in de hoek. Op een tafel zag Strooi Piet een rood-wit-geruite theedoek liggen. Daaronder bolde het her en der wat op.

Plechtig pakte Koekenbakkerspiet het puntje van de theedoek vast en trok het van de tafel af: ‘Tadaa,’ riep hij blij. ‘Zie hier de dubbelpepernoot.’

‘Dubbelpepernoot?’ vroeg Strooi Piet verbaasd.

‘Ja, kijk dan. Ze zijn dubbel zo groot.’

Nu zag Strooi Piet het ook. ‘Maar dan zijn ze toch ook dubbel zo zwaar?’

‘Klopt, maar luister. Dubbel zo groot betekent ook de helft minder strooien. En de helft minder strooien betekent ook de helft minder pijn in je arm.’

Langzaam begon Strooi Piet te knikken. ‘Ja, daar heb je een punt inderdaad. Ik zie mogelijkheden. Mag ik ze meenemen vanavond, het dak op?’

‘Daar had ik al op gerekend. Kijk maar eens naast de tafel.’ Daar stonden drie zakken. Strooi Piet keer erin en zag dat de tot de rand gevuld waren met dubbelpepernoten. Hij pakte een zak op en bedankte Koekenbakkerspiet. ‘De andere kom ik straks wel halen als deze leeg is.’

‘En? Hoe ging het?’ vroeg Koekenbakkerspiet verwachtingsvol. Het was een uur of vijf in de nacht en alle cadeautjes waren bezorgd. Strooi Piet overhandigde hem drie lege zakken.

‘Ge-wel-dig,’ zei hij moe, maar blij. Het ging niet alleen makkelijker, maar ook veel sneller. Hoe minder je hoeft strooien, hoe eerder je klaar bent.’

‘En je arm?’

‘Veel minder last. Dus is dacht...’ en Strooi Piet begon te fluisteren, bang als hij was dat iemand ze zou horen.

Koekenbakkerspiet knikte en fronste, maar stemde in. De volgende avond stonden er weer drie zakken klaar, maar nu met tweedubbelpepernoten. Die waren weer twee keer zo groot als die van de avond ervoor.

‘Nu hoef ik niet meer te strooien, maar kan ik ze gewoon neerleggen. Veel makkelijker en sneller. Dat we daar niet eerder aan hebben gedacht.’

De dagen daarna was Strooi Piet helemaal in zijn nopjes. Hij had minder last van zijn armen en liep fluitend door het Grote Pietenhuis. Dat was Sinterklaas ook opgevallen en ondanks dat hij blij was voor Strooi Piet, maakte hij zich ook wat zorgen.

‘Zeg, Strooi Piet?’ vroeg hij een paar dagen later.

‘Ja, Sinterklaas.’

‘Ehm, ik begrijp dat je nu tweedubbelpepernoten strooit en dat je daar erg blij mee bent?’

‘Ja, Sinterklaas. Nog bedankt dat u mij die tip gaf om naar Koekenbakkerspiet te gaan. Hij heeft me erg goed geholpen.’

‘Goed, eh ja, dat is heel fijn inderdaad. Wist je ook dat we vanavond naar een groot buurthuis gaan waar heel veel kinderen zullen zijn die graag pepernoten willen en dat je misschien een paar keer extra moet strooien?’

Strooi Piet slikte even. Hij was het glad vergeten. Hij moest eraan denken hoe zijn arm vanavond zou voelen, of het nou dubbelpepernoten of tweedubbelpepernoten zijn.

‘Eh ja, natuurlijk Sinterklaas. Natuurlijk weet ik dat nog.’

‘Gelukkig maar, Strooipiet. Anders had ik je nog Verstrooidpiet moeten noemen.’

Sinterklaas lachte om zijn eigen grapje en liep weg met zijn welbekende ‘Nou, dag hoor.’

‘Tjonge,’ zuchtte Strooipiet, ‘hoe ga ik dat nou oplossen? Hoewel, als er een dubbelpepernoot bestaat en nu ook een tweedubbelpepernoot, dan moet het ook mogelijk zijn om...’ Hij keek hoe laat het was. ‘Vast nog voldoende tijd voor Koekenbakkerspiet,’ mompelde hij.

‘Weet je het echt heel zeker?’ vroeg Koekenbakkerspiet toen Strooipiet zijn plan vertelde.

‘Zo zeker als dat het heerlijk avondje op 5 december valt,’ zei hij zelfverzekerd.

‘Goed. Geef me een paar uur, maar voordat je vanavond de deur uitgaat ligt het voor je klaar.’

Het was gezellig druk in het buurthuis. Er waren heel veel kinderen, precies zoals Sinterklaas had voorspeld. Er werden liedjes gezongen en iedereen keek blij, vooral toen de Sint binnenkwam. De kinderen begonnen direct joelen, te juichen en ze wilden graag pepernoten. ‘Piet, Piet, Piet,’ riepen ze.

De strooipiet hield zijn zak nog even stevig vast. Hij keek rond en zag ineens een geschikt plek. Achter de stoel waarop Sinterklaas mocht gaan zitten, stond een grote en stevige tafel. Hij gooide zijn zak over zijn schouder en behendig sprong hij tussen de kinderen door en een-twee-drie-hop zo ineens stond hij op de tafel achter Sinterklaas. De kinderen vonden het geweldig en klaptten voor Strooipiet.

Dit is het moment, dacht Strooipiet. Hij wenkte de cadeautjespieten en vroeg of ze de kinderen een beetje naar de kant wilden zetten.

Hij haalde zijn enige pepernoot uit zijn zak. Die pepernoot was zo groot dat het geen tweedubbel-, driedubbel- of tiendubbelpepernoot genoemd kon worden. Het was een pepernoot van wel anderhalve meter groot. De enige naam die daarbij paste was reuzepepernoot.

Strooi Piet pakte de pepernoot met twee handen vast. Best nog zwaar om mee te strooien, dacht hij. Gelukkig hoeft het maar één keertje. Langzaam begon hij zijn armen heen-en-weer te zwaaien. De kinderen werden stil en keken wat er zou gebeuren. Sommige kropen nog iets verder naar de zijkant.

Strooi Piet zwaaide steeds harder en harder. Het zweet stond op zijn voorhoofd. Ook zijn handen begonnen te zweten en voordat hij het doorhad gleed de reuzepepernoot bij de laatste zwaai uit zijn handen. De pepernoot raakte de mijter van Sinterklaas, waardoor deze van Sint zijn hoofd af viel. Met een grote smak landde de reuzepepernoot vlak voor Sinterklaas op de grond en spatte in duizenden stukjes uiteen.

De kinderen begonnen te joelen en graaiden naar de stukjes reuzepepernoot. Sinterklaas pakte geschrokken zijn mijter en zette deze vlug op. Strooi Piet stond te hijgen van uitputting en wilde het liefst zo snel mogelijk terug naar het Pietenhuis.

‘Wat was dat in hemelsnaam?’ vroeg Sinterklaas geïrriteerd. Strooi Piet en Koekenbakerspiet stonden voor het bureau in de werkkamer van Sinterklaas. Ze keken naar de grond.

‘Nou?’ vroeg hij streng.

Strooi Piet vertelde het hele verhaal. Hij had bedacht dat precies één reuzepepernoot ervoor zou zorgen dat hij maar één keertje hoefde te strooien, maar hij was erachter gekomen dat zo’n enorme pepernoot toch wel zwaar was.

Sinterklaas glimlachte even. ‘Nou, dat weet je dan ook weer. Nu weet je ook waarom pepernoten zo klein zijn. Uiteindelijk strooien die toch het fijnst, nietwaar?’

Beide pieten knikten.

‘Goed. Strooi Piet, ik heb geregeld dat bij pietengym het strooien opgenomen wordt in het gymprogramma.’

Strooi Piet glunderde. ‘Eindelijk,’ zuchtte hij.

‘En, Koekenbakerspiet. Wat iedereen ook zegt, jij mag alleen nog maar gewone pepernoten bakken.’

‘Graag, Sinterklaas.’

‘Goed zo. Nou, dag hoor.’

Mocht je ooit dubbelpepernoten of tweedubbelpepernoten tegenkomen of zelfs een reuzepepernoot, dan weet je vanaf nu dat dat nooit de echte pepernoten kunnen zijn.

Naast schrijver van dit sinterklaasverhaal, ben ik de schrijver van de Justin-reeks:
www.marcelheunks.com/justin, en schrijf ik voor www.verhalenvoorkerst.nl.